

KULTUURINGI

AJAKIRI

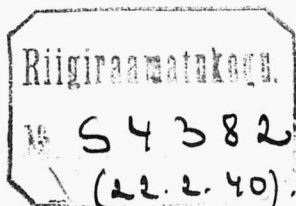
Nº 1 1938

SISUKORD: Toimetusest. Talv — A. Küttis prg. IV-b kg. Suurim püha — K. P. V-b. Vabaduspäevaks E. Tümps I g. kl. Pühendus lipule — Heljo E. II-a prg. kl. Kooli aastapäev — H. Arakas V g. kl. Inglise koolid — Ch. Hewer (tõlkinud U. Noorlein V g. kl.). Vihmapreluudium — M. M. Kirjand — T. K. Lahkumine — A. Küttis prg. IV-b kl. NMKÜ laager Koitjärvel — L. Vellerind ja A. Linkholm II-a prg. Ekskursioonil — Virve V. II-a prg. kl. Kroonika — a) Kooli Inglise Ring — Ch. Hewer (tõlk. L. Pürge) b) Hoki ja Rugby Riiklikus Kolledžis — Ch. Hewer (tõlk. L. Pürge V g. kl.) c) Kilde kooli spordielust — H. Arakas. Pilt: Spordiringi juhatus. Meie klass — „Riik. Kolledži“ g. V kl. „Abiturient L.“. IV-a kl õpilastüüpe — S. Tassuja IV-a prg. Karikatuurid — H. Kõlar, E. Pikk, O. Eensalu (IV-a prg.). Male kroonika, male ülesanded. Ristsõnad — A. Kalberg.

RIK

RIIKLIKU KOLLEDZHI KULTUURRINGI VÄLJAANNE Nr. 1

MÄRTS 1938

~~2/5558~~

Toimetuselt

Käesolev ajakiri ilmub Riikliku Kolledži Kultuurringi üritusena. Kaastöid on nii keskkooli kui ka gümn. õpilasilt. Kultuuringil oli mõningaid raskusi ajakirja väljaandmisega. Millegipärast oldi väga tagasihoidlikud kaastöö saatmisega, mille tõttu toimetusel ei olnud suurt valikut.

Kindlasti leidub aga meie suures õpilasperes palju enam andelisi luuletajaid, arvustajaid, teadusehuvilisi jne, kellele esinemine oma ajakirjas oleks hääks eelkooliks ja harjutusmaaks. Tehke kaastööd ajakirjale! Igaüks kirjutagu! Kirjutage kõigest huvitavast, millest arvate, et see ka teisi võiks huvitada. Võibolla leidub just teie hulgas tulevase kirjanikke ja poeete.

Ajakiri on mõeldud just selleks, et võimaldada õpilasile vabalt oma mõtteid ja tundeid avaldada. See on ju lõpuks õpilaste endi ettevõte, kus igaüks peab selle heaks kordaminekuks kaasa töötama täie jõu ja oskusega.

Kui tehakse küllaldaselt kaastööd, siis võib loota, et ajakiri hakkab ilmuma perioodiliselt, mis võib vaid kasuks tulla õpilaste organiseerimisele ja tööle rakendamisele.

Seniks jõudu ja töötahet!

AINO KÜTTIS,
prog. IV-b kl.

Talv

Kauguses punetab talvine taevas,
õhk on sest külm ja vilistab tuul,
lüglemas pilvi ses õhulaevas,
langeb helbeid lumitund puull.

Mühavad võimsad põlispuud laanes,
ammu ju kaetud lumega aas.
Lehti, mis sügisel langes kaares,
puhkab lume all vaikselt taas.

Päikene osall nüüd kiiri saadab
särab ja sätenab talvine pind,
punakat helki ta lumele heidab,
pole veel tulnud tal loojumistund.

Kõikjal on märgata talve karmust:
metsades painduvad lume all puud,
hanged need kasvavad aga järjest,
matavad alla me jäljed ja teed.

K. P., V-b.

Suurim püha

Eesti Vabariigi sünnist on juba möödas kaksikümmend aastat. Varsti veerandsada! See näitab, kuidas aeg lendab ja kaob. Juba tõuseb varsti küpsena uus sugupõlv, kes sündinud iseseisvuse ajal ja kannab eneses neid kuldseid märke, mida võivad kanda ainult need, kes sündinud ja kasvanud vaba, rippumatu rahva liikmena.

Kaksikümmend üks aastat tagasi ei teadnud keegi öelda, kunas tuleb see suur päev, iga kütkes oleva rahva suurim püha. Aga et ta tuleb, seda tunti vaistlikult. Ajad käärised ja muheneid, pakitsesid suures lootuses. Aga ühtlasi teati, et suured pimedused on veel ees, tuhat takistust teed sulgemas.

Kaksikümmend aastat tagasi löi lõppeks saatuslik tund. Suurim püha oli käes. Ja nüüd oleme juba pikki aastaid elanud omal käel, hakkavad ununemagi endised valvsad ajad, on sirgumas täiskasvanuks uus sugupõlv, kel pole aimugi pimedast surveaegadest. Nende õnneks.

24. veebruaril pühitsesime järjekordselt oma rahva suurt püha. Auks

neile, kes pimedast aegadest on meid välja raiunud valgemaile päevile, ja tulevikutervituseks neile, kel on õnn osaks saanud juba sündida valgeil päevil ja elada samas õhustikus ka edaspidi.

See oli vanade ja noorte päev. Kogu rahva tähtsaim päev. Nagu perekond püsib ainult siis kindlana ning tugevana, kui vanad ja noored kõnnivad käsikäes oma elurada, nii püsib ka rahvas ja riik ainult siis, kui kõigil kodanikel on ühine siht ja püüd. Need sihid ja püüded, mida Vabariigi aastapäev eriti teravasti tõukab meie silmade ette, on karastatud aastakümnete töö ja vaevaga ning iga sugupõlve kohus on neile lisada järjest uut terast ja uut pinget.

See seisku igal naisel ja mehel, igal tüdrukul ja poisil kirkalt meeles. Oleme kõik oma õnne sepad ja oma rahva pühamal tähtpäeval ärgem unustagem seda kauneimat tõde: kogu rahva õnn on ka ühtlasi iga üksiku kodaniku õnn,

Siis teame, et aeg lendab ja kaob, aga rahvas elab.

Emaarmastus on ainus, mida võiks võrrelda jumaliku armastusega.

Al. Dumas.

Kõik, mis ma tean, on, et ma tean, et ma mitte midagi ei tea.

H. Dominik.

E. TUMPS,
I g. kl.

Vabaduspäevaks

Mis see on, et nii helisevad kellad,
väljas miks lippudemerid?

See on sünnipäev, mu sõber,
sünnipäev
on täna su väikesel kodumaal.

Olete ju näinud, kuidas vaiki-il-
mast ja jõudeõonest kerkiavad suu-
red, tumedad pilved? Päeva piiril ehk
kuskil vinetas väikesi pilvesagaraid ja
siis nagu mängeldes heitis nende
kaaslasiks rängemaid pilvekühmi; ja
vaadake, kuidas äkki sähvatab välk,
kõmised kõu... Vaikusest on saanud
torm, olematusest vägev müristaja.

On silmapilke ja olukordi, kus tu-
leb toimida eriliselt, täie teadvusega
enese teo tagajärgedest, kuna nii või
teisiti talitamisest oleneb siis mitte
ainult üksiku isiku saatus, vaid kogu
rahva ja maa tulevik, s. t. kas püsi-
majäämise või hävingu võimalus.
Ajalugu oma üksikasjades ei kordu.
Kui 20 a. tagasi poliitiline taeva-
laotus oli tõmbunud pilve ja maailma rii-
kide kohal kõmises kõu ja sähvatas
pikne, siis vabamõttelised eestlased,
hing tulvil kõrgeid aateid, mis tiivus-
tatud julgeist lootustist, haarasid rel-
vad ning purustasid vastased. Ikked
murti! Meie esivanemate kangelaste-
gudest ja lääne ning ida barbaaride
jultumusest jutustavat maapinda või-
di jälle omaks vabaks, rippumatuks
kodumaaks nimetada.

Päevad ja nädalad tulevad, lähevad
— tuues kaasa uusi töid, igatsusi ja
isegi kannatusi. Algame hommikul ja
lõpetame õhtul, et lühikese puhkuse
järele uuesti alata. Vaba eestlane
vabal pinnal on juba 20 aastat tööta-
nud hommikust alates, õhtul lõpeta-
des. Just 20 aastat, sest varem pol-
nud tehtav töö tõeline, raskusi üle-
tav, uusi väärtusi loov töö. Ahelais ei
tehta tööd, ja eks ole vabaduseta rah-
vas nähtamatuks, kuid siiski raskeis
ahelais. Kuid nüüd on kõik silmapil-

gud meie päralt: kõik reaalsed vää-
rtused loome sõltumatult endile. Mui-
dugi võime ka võõralt võtta kõike,
mis on hää ja meid edasi viib, kuid
peame seejuures ikkagi kõrgeks oma
vanemate kalleid pärandeid. Tuleme
maailma ainult silmapilguks, et jälle
kaduda, kuid rahvas ja tema teod
elavad igavesti!

Kui 24. veebruaril pühitsesime ko-
dumaa sünnipäeva, siis pole see min-
gi traditsiooniline harjumuse sund,
vaid tõusime õnnelikena kõrgemale
argilisuse askeldusist, pühitsedes seda
päeva kui suurimat ja kauneimat
aastas. Olgu see päev meile möödu-
nu meenutajaks, kuid ühtlasi olgu ta
ka parima tuleviku pant. Eestlased,
vanad ja noored kõikides eesti kodu-
des, süüdaku vabaduspäev uut hele-
dat vabadusleeki teie südames! Olgem
seejuures vaprad ka edaspidi hoidma
seda tulukest; olgu praegused ja tu-
levased põlved sama kasulikud oma
kangelasmeelsusega, kui olid seda
paljud mehed ja naised 20 aastat ta-
gasi.

Kui 24. veebruari hommikul heis-
kusid lipud ja rõõmsasti helisesid
kirikukellad, siis teadsime, et jällegi
meie rahva ajaloo varasalve on kogu-
nenud uut rikkust. Tark tõde ütleb:
tähtis on kvaliteet, mitte kvantiteet.
Meie riik pühitses 20. aastapäeva. See
pole ju kuigi suur arv, kuid nagu õel-
dud, tähtis ei ole suurus, vaid väärtus.
Kahekümne iseseisva aasta jook-
sul on tehtud võrratut tööd. Iga aasta
neist kahekümnest on omaette tööd ja
edu tähistav pärl. Olgu põldur põllul
või meremees merel, igauks neist on
annud oma parima õnnelikus teadmi-
ses, et see läheb kasuks maale ja
rahvale. Iseloomustavalt võiks ütelda,
et eestlane on töötanud, nagu töö-
tab auahne, armastanud elu, nagu ar-
mastab eluhimuline, ja on olnud õn-

nelik nagu see, kes elab eluõnnepä-
rast.

Mis jääb meil veel soovida? Soo-
vigem esiteks kõik, et need, kes oh-
verdasid elu tulevaste põlvete kasuks,
võiksid näha neid tänulikke pilke ja
kuulda neid austavaid sõnu, mis pü-
sivad lõpmatuseni nende kangelasliku
töö mälestuseks. Õnnelik saab olla ai-
nult see rahvas, kes oskab vääri-
liselt

hinnata oma parimaid poegi. Ning
mida soovime iseendilt? Kandku meid
ka edaspidises elus samad aated, õi-
lis siht, mis on meile ülimalt tähi-
seks — olla valvel oma rahva ja riigi
kaitseks, et see võiks püsida aasta-
sadu ja areneda tugevaks ja kõrge-
kultuuriliseks. Eestlane, suru eestla-
sel kätt, õnnitlegem üksteist suurpäe-
va puhul!

HELJO ERNESAKS,

II-a prog. kl.

Pühendus lipule

Lipp on ühenduse,
Truuduse, tugevuse,
Rõõmu ja rahu sümbol!
Ta kutsub võitlema,
Püüdma ja edasi jõudma,
Tähistab julgete võitu
Ja tiivustab argade püüdu.
Heiskame lipu me, õppurid,
Lõhume takistavad pidurid

Õilsate aadete nõudmisel,
Tõe teedele jõudmisel!
Uhkelt lehviigu kõrgel
See tarkuse, teaduse sümbol!
Meil püha — koolilipp
Seisku kindlalt vardal,
Ärgu tuhmugu iial
Ta tähis särav tipp!

H. ARAKAS,
V g. kl.

Kooli aastapäev.

28. novembril oli suur pidupäev
meie kooli elus. Sel päeval pühitseti
kooli esimest aastapäeva ja anti üle
hr. Riigihoidjalt meie koolile ane-
tatud lipp. Ettevalmistused selle
tähtsa päeva edukaks kordaminekuks
algasid juba umbes kuu aega varem.
Kõik, mis oli seotud meie esinemi-
sega, sai alguse ülevalt õpetajate
toast ja kandus siis alla õpilasperre,
kes nüüd suure hoole ja andumusega
püüdsid täita õpetajate korraldusi.
Pidi ju peoga näidatama, et siin ma-
jas on tõsiselt tööd tehtud. Nii siis
harjutati vahet pidamata kõik päe-
vad läbi. Proov järgnes proovile ja
harjutus harjutusele. Eriti suur mure
oli õpetajail. Ei tohtinud ju koolitöö
nende harjutuste pärast kuidagi lon-
kama jääda. Ennastsalgavalt tegid

nad siis oma kahekordset tööd nii
klassis tunde andes kui ka proovides.
Peale selle käisid ju veel kõik suure-
mad ja vähimadki toimetused, mis
aga iganes peoga ühenduses. Õpilas-
te suus polnud aga kuulda muud kui
ainult murerikast küsimust: Millal on
jälle proov? Peaks see aga olema tin-
gimata mõne raskema tunni ajal!
Saaks ju siis natukesekski eemale
õpetaja pilgu alt! Aga vaba aegagi,
mis kõigile alati nii kallis, tuli ohver-
dada ja ohverdatisi päris palju. Oli
ju meie õpilastegi suurimaks sooviks,
et kõik aga kõige paremini korda lä-
heks ja suured koolitegelased, oma
vanemad ning muudki külalised meie
noore kooli esmakordse avaliku esi-
nemisega rahule jääksid.

Kandvamaks osaks peo ettekanne-

test pidid saama kahtlemata väikeste ingliskeelne ja suurte eestikeelne näidend. Väikeste tüdrukute ja poiste õpetamisel tuli kahtlemata näha suurimat vaeva, kuid sellega tulid nii suurepäraselt toime inglise keele õpetajannad eesotsas pr. Kansbergiga. Eestikeelse näidendi head kordaminekut tagas näitejuhi, tuntud näitleja hr. Sergius Lipu nimi. Hingega asja küljes olid kõik meie kolm eesti keele õpetajat: proud Trakman ja Teder ning hr. Meissaar, lõuluõpetaja pr. Kahu ja võimlemisõpetaja pr. Vesterblom. Pr. Kahu oma juhtiva käega oli kõikjal, ja et lelutused ikka puhtalt välja tuleksid, tuli alati ikka jälle just lelutused läbi võtta. Pr. Vesterblomi suurimaks mureks oli aga särts rahvatantsu ajal ja pahandust oli ikka sellega, et poisid tütarlastele naeratades silmi ei tahtnud vaadata.

Peale neid suuri proove ja harjutusi saabus viimaks tähtis pidupäev. See algas kell 12 päeval „Estonia“ kontsertsaalis. Saal oli täis suurimat pidulikkust. Oli näha, et meie pidupäevale oli omistatud küllaldaselt suurt tähtsust väljaspool meie kooli ringkondigi. Usinasti võis näha askeldamas kultuurfilmi mehi, kelle kohta levivad kurjad jutud, et nad nii mõnegi tähtsama sündmuse unustama kipuvad. Rõdul aga asetses Tallina garnisoni orkester, tõstes suuresti pidulikkust.

Saal täitus rahvaga viimse kohani. Saabusid spaleerid võimlemisõpetajate juhtimisel, et võtta vastu kõige kõrgemat külalist, härra Riigihoidja asetäitjat haridusministrit kol. Jaaksoni. Tervitusmarsi helidel saabus härra haridusminister teiste kõrgete haridustegelaste saatel. Aktus algas avamänguga „Kalev ja Linda“. Härra direktori kõnelõ ja segakoori ettekandele järgnevalt toodi saali härra Riigihoidja poolt koolile annetatud siidist lipp, mille ühel poolel riigivärvid ühes suure riigivapi ja

kooli nime ning asutamiskuupäeva ning teisel poolel tule sümbol kollasel põhjal. Lipu õnnistamist toimetab evangeeliumi-luteriusu kombe järgi õpetaja Fr. Stokholm ja apostliku-õigeusu kombe järgi ülempreester N. Päts.

Õhkkond oli pidulik ja pühalik suurimal määral, kui kõnetooli astus härra haridusminister. Ta tähendas, et Riigihoidja ülesandel annab ta üle lipu, mille see on annetanud koolile. Oleme sageli näinud lehvimas sini-must-valget lippu küll riikidel, küll teistel pidupäevadel, Igal hommikul kerkib Pikal Hermanil meie rahvuslipp. Ent see pole alati olnud nii. Vanemad inimesed mäletavad veel neid raskeid aegu, millal valitsesid meil võõrad võimud. Oli vaja paljude inimpõlvede eeltööd, et meie riigis võis lehvida rahva vabaduse sümbolina meie oma rahvuslipp. Meie kohus on nüüd sini-must-valget lippu aus hoida ja kaitsta.

Kõne lõpetanud, andis haridusminister lipu üle meie direktorile, kes palus edasi anda härra Riigihoidjale kogu kooli ja lastevanemate südamlükuma tänu lipu eest ning hoole ja armastuse eest, mida Riigihoidja on avaldanud kooli suhtes. „Tahame pühendada kogu jõu Eesti noorsoo kasvatamiseks tublideks isamaale kasulikeks kodanikeks,“ — lõpetas hr. direktor.

Uuele lipule töötust andes lubasid gümnaasiumi esindajad olla alati valmis kõigeks, mis on ilus, suur ja õilis, ning kasvada selle lipu all väärtuslikeks ja töövõimelisteks Eesti kodanikeks, kelle eesmärgiks on Eesti rahva ja riigi parim tulevik. „Meid tiivustab edukale tööle me riigi ja rahva hüvanguks selle lipu kõrgealuse annetaja, Riigihoidja hr. Konstantin Pätsi elu ja töö!“ ütles gümnaasiumi esindaja abiturient Pürge.

„Saagu uus lipp koolile ustavuse, truuduse ja aususe sümboliks,“ soovis

kindral Reek lastevanemate esindajana.

Liigutavaks kujunesid momendid, kui algkooli õpilased—poiss ja tüdrukukene — andsid hr. haridusministrile ja kindral Reegile lilli nende kõnede lõppedes.

Aktus lõppes hr. direktori lõppsõnaga ja ühise hümniga.

Pidu algas õhtul kell 6. Juba tund aega varem kihasid kontsertsaali jalutusruumid inimestest. Agarasti loodeti leida naeratust õnnejumalalt loosiratta kaudu. Võimalused selleks olid võrdlemisi suured, tänu vanemate lahkele korraldamisele.

Esinejate riietusruum oli täis pinevust ja sagimist, mida põhjustas tohutu hulk väikesi näitlejaid ja nende emasid. Seda ärevust ja esinemiseelset palavikku, mis seal valitses! Oli ju nende esinemine nähtud ette kõige esimesena, ja seepärast nad siis olid seal juba valmis tükk aega enne etenduse algust. Kõik pidi minema kõige paremas korras.

Nende esinemist vaadates oli tõsiselt tunne, nagu sattunuks kuskile muinasmaale. Seda kirevat värviküllust, mis seal valitses! Üksteise järele tuli lavale igasuguseid putukaid, loomi, linde ja liblikaid. Siis tõsiste nägudega väikesed kavalerialikud krahvid krahvitaridega ja kaardiväelased suurte mängukaartidega kõhul. Kõik nad tantsisid, laulsid ja rääkisid oma ingliskeelsed jütud paremini, kui väikeselt seda iganes loota võis. Külalistele meeldis aga kahtlemata kõige enam liblikate tants, mille esinemine võeti vastu suurte kiiduavaldustega ja suure vaeva nägijate pr. Kansbergi austati lilledega.

Järgnevad kooride ja sooloettekanded jätsid samuti hea mulje külaliskonnale. Vägaagi imposantse mulje

jättis tütarlaste võimlemisesinemine prl. Vesterblomi juhtimisel, mis sooritati tõhusa eeltöö tulemusena täiesti puhtalt. Meeldivad olid ka veel väikeste poiste merimeeste ja indiaanlaste tantsud hr. Küti juhtimisel.

Õhtu viimaseks ettekandeks ja ka tulipunktiks oli eestikeelne näidend, Maarda Lepp-Utuste „Kosjamäng“. Leelutades ja pärjaga taret ehtides läksid lavale tütarlapsed ja neile järgnesid uhkelt kareldes ja vägevalt laulu lüües poisid. Kõik tegelased olid ilusais ja võimalikult ehtseis rahvariideis. Hoogsasti ja julgemini kui kunagi varem proovidel sooritasid kõik oma etteasted. Pandi eesti tütarlaps mehele eesti peiule ja naerdi välja soome ning vene kosilased ühes nende isameestega.

Sündmestikku ilustasid tantsurühma rahvatantsu ettekanded ja koorileelutused. Vaatajaskonnale valmistasid nalja üksikud koomilised momendid. Näidend lõppes vägeva õnnesooviga noorpaarile ja hoogsalt „Labajalga“ keerutades lahkusid lavalt noored näitlejad, olles andnud parema, kui neilt loodeti. Veel kord lavale tulles tänu vastu võtma, võeti kaasa ka nii armsaks saanud näitejuht hr. Lipp ja kestva aplausiga sunniti püsti tõusma ka vaatjaskonnas istuv autor pr. Lepp-Utuste.

Ettekandele järgnes jalakeerutus rohelistes saalis. Ka tants käis, uudsusena meie koolipidudel, kindla juba varem kokkuseatud kava järgi.

Hiljem kuuludud hinnangute ja heakskiitvate otsustuste põhjal võib pidada pidu kõigiti kordaläinuks. See oli kindlasti helgemaid päevi meie kooli elus üldse. Sellist suurt ja tähtsat päeva võib loota veel vaid siis, kui kool saab endale uue kodu või pühitseb suuremaid juubeleid.

Vale on kõige rikutuse algus, on rik-
kumus ise. Lily Braun.

Usalda armastust, ka siis, kui ta
kannatust toob. Tagore.

Inglise koolid

Võib olla huvitab teid kuulda midagi inglise koolidest, eriti kuna meie kuulume Riiklikku Kolledži.

Inglismaal on väga väheseid segakoole. Kõik suured kuulsad koolid on kas poistele või tütarlastele. On kahte liiki koole: päevakoolid ja internaadid. Esimesel juhul õpilased elavad koos vanematega linnas ja lähevad iga päev õppetundideks kooli, teisel juhul nad elavad koolis — töötades, süües ja magades seal.

Internaati võib tulla õpilasi üle kogu maa, kuna päevakoole külastavad kohalikud õpilased.

Oleks vist kõige parem kõnelda veidi omast vanast koolist — Bristol Grammar School'ist. See asutati aastal 1532 ning tal on praegu 750 õpilast. Iga päev meie lähisime kooli kell pool 9 ja tunnid algasid peale palvet kell 9. Normaalselt oli nädalas 32 õppetundi. Koolitunnid olid nii enne kui ka peale lõunat igal esmaspäeval, kesknädalal ja reedel, kuna teisipäeva, neljapäeva ja laupäeva pealelõunad olid mängudeks vabad. Kui poiss, umbes 12-aastaselt, lõpetas kolmanda klassi, ta võis valida edasiõppimiseks kas klassikalise või moodse 4-nda klassi. Klassikalises neljandas klassis ta õppis ladina, kreeka, inglise ja prantsuse keelt, antiikajalugu, matemaatikat ja uut ajalugu kui peamineid. Moodses neljandas klassis õpilane uuris prantsuse, saksa ja inglise keelt, ajalugu, matemaatikat, keemiat ja füüsikat. Peale kolmandat aastat õpilased tegid ülikooli imatrikulatsiooni-eksamid, midagi sarnast teie „abituriiumile“.

17-aastasena oli ta võimeline astuma ülikooli, kuid soovi korral ta võis jääda edasi kaheks aastaks kooli ja õppida erilisi õppeaineid 6-ndas klassis, mis võrdne meie gümnaasiumiga. Kuuenda klassi õpilane õppis harilikult ainult kolm või neli õppeainet: ladina ja kreeka keelt, antiikajalugu, moodseid keeli, prantsuse, saksa ja inglise keelt, ajalugu ja kirjandust, füüsikat, keemiat ja matemaatikat või anatoomiat, zooloogiat ja bioloogiat. Nii 17-aastaselt

iga inglise koolipoiss teadis harilikult, mida ta kavatses teha, ja õppis koolis õppeaineid sobivalt oma tulevasele karjäärile. Nii on see kõikides inglise koolides. Teise aasta kursuse lõpul ta tegi ülikoolis teise eksami.

Inglise kliima võimaldas meile sportida läbi aasta. Talvesemestril meie mängisime rugby-jalgpalli, kevadsemestril hokey't ja suvisemestril cricket'it. „Majade“ kindlaksmääramisega tehti mängude korraldamine kergemaks. Teatud arv poisse, eraldatud üksuseks, nimetatakse „majaks“. Meil oli neli maja ja iga maja juhtis majavanem (õppenõukogu liige), majapealik ja majaprefekt. Majade vahel peeti võistlusi ja võitlusi iga liiki mängudes, ja võitja maja omandas auhinna üheks aastaks, mida ta pidi kaitsma ka järgmisel aastal. Kevadsemestril meil peeti kolmemiililist murdmaajooksu, millest võttis osa umbes 200 poissi; peeti kaks võidu jooksu, üks poistele alla 16 aasta ja teine üle 16 aasta. Suvisemestril peeti kooli kergejõustiku võistlused ja need kestsid harilikult kaks päälõunat. Meil peeti harilikke võidu jookse rajal ja võitlusmänge väljakul; 100 ja 440 jardi jooksul, tõkkejooksud, kaugushüpe, pendeljooksud jne. Majade vahelised võistlused tõstsid mängu taset, järelikult olime kaunis tublid võistlustes teiste suurte koolidega. Rugby, hockey ja cricketi võistlusi pidasime peale kohalikkude koolide ka koolide vastu teistes maakohtades. Oli suur lõbu olla valitud mängijaks koolimeeskonda ja puududa hommikul koolist, et välja sõit omnibusega 40-miililisele teekonnale teise linna.

Kooli O.T.C.-l oli kombeks pidada paraadi teisipäeva pealelõunal. O.T.C. (Officer's Training Corps) tähendab Ohvitseride õpperühma ja on midagi sarnast teie riigikaitselele õppusele. Liikmeskonda kuulumine oli vabatahtlik ja poiss harilikult astus liikmeks 13- või 14-aastaselt. Meil oli täisjõuline jalgväe kompanii ja üks vileja trummiorkester. Me kandsime sõduri mundrit ja meid õpetas kooli seersant-inst-

ructor ja eruveltveebel tegevväest, peale selle 4 või 5 ohvitseri (kooli õppenõukogu liikmed), kes olid olnud Maailmassõjas ja olid reservohvitserid. Igale poisile anti vintpüss ja tääk, mille eest ta oli vastutav, kuid mida ta ei tohtinud koju viia. Need pidid jääma kooli sõjariistade lattu. Igal semestril meil oli üks lahingupäev kahjutu laskemõõnaga ja pidasime tõsise lahingu. Me läksime maale marssides või erilisel autobusel. Suvel, viimasel semestripäeval umbes 100 O.T.C. liiget läks kümneks päevaks iga-aastasessse O.T.C. laagrisse, kuhu tuli mitu tuhat poissi ka teistest koolidest. Laager korraldati tegevväe rügemendi juures ja koolipoisid pidid sooritama kõik hariliku sõduri kohustused, juure arvatud nõude pesemine ja vahiteenistus. Sõjaväe kokad valmistasid meie toidu. Laagris olles sooritasime rännakuid, õisi ja päevaseid õppusi ja demonstratsioone ühes tegevjalgväe üksustega, tankide rühmaga, suurtükija õhuväega. Laagri lõpul korraldati harilikult brigaadidevaheline lahing, millest suurtükivägi, tankid ja lennukid osa võtsid. Õnnelikumad päevad minu koolielus olid ühenduses O.T.C-ga.

Lõpuks, nagu igal teiselgi suurel koolil, olid ka meil oma kooliseltsid ja klubid. Spordiklubiist eraldatud oli kirjandus- ja vaidlussektioonid, prantsuskeele ring, saksa- ja keemia, muusika ja geograafia seltsid jne. Kõiki neid seltsse juhtisid õpilased ühe kooli nõukogu liikme kaasabil. Loenguid peeti regulaarselt kooli külaliste poolt, korraldati väljasõite lossidesse, katedraalidesse, teatrisse, samuti ka vabrikuisse, lennukitehasesse, sadamasse ja teistesse vaatamisväärsesse asutussisse.

Sellega olen teile annud lühikese kokkuvõtte tähtsamaist pääjoonist tüübilise inglise kooli kohta. Õpilane pidi õppima tublisti, kuid õppetöö polnud ainuke, mida arvestati. Kool pidi arendama ka tema iseloomu ja individuaalsust ja tegema temast hää ja kasuliku kodaniku. Kui õpilane oli andekas mingisugusel alal, tal oli võimalik arendada oma andeid, mis võimaldasid talle valida tuleviku karjääri.

Kooli peatahtsus on aidata õpilast, kasvatada ja vormida teda nii, et ta võiks olla edukas ja õnnelik, kui ta astub ellu.

Tõlkinud URVE NOORLEIN, V g. kl.

Vihmapereluudium

Kaugelt kostavad Chopini vihmapreluudiumi helid, saadetuna marmorvalgeilt klaveri klahvidelt vallutata inimsüdameid. Sa kuuled vihmapiiskade tinarasket langemist, kuulled, kuis libisevad tontlikud kujud, sünged ja võikad. Rasked, kurvad helid kaikuvad talveõhtu pehmes hämaruses... Kuuldub kaugusest veel sumeda lõppakorde, ent needki tabavad kõrva viivuks, et taas kaduda kaugusesse, teadmatusse... igavikku. Ent meloodia elab, elab üle inimpõlvede ja kannatab.

Kuid kuula! Pole lõppenudki veel vihmapreluudium. Ei, taas kostab vihmapiiskade tinarasket langemist. Piisk kukub piisa järele pilverüpest, ja

puudutades kõva jäist maapinda ta nagu ehmub, tehes veel väikest katset hüpata üles — tagasi pilvede pehmesse rüppe.

Ent juba langeb uusi piisku — langeb püsivalt ja järjekindlalt, olles oma tahtejõuga valmis läbistama kas või graniiti. Sa sirutad pea aknale, et viivuks jälgida vihmapiiskade üheetoonilist, manglevat tööd, ja sa märkad, et neil ongi edu.

Kuula vihmapiiskade preluudiumi! Kuula, ei mitte Chopini, vaid looduse oma! Kuula, millise püsivusega vihmapiisad langevad ja ikka järjekindlalt eelmiste jälgedesse. Ja kuigi tuleb tuuleil, eksitades nii mõndagi

õigelt teelt, on järgmine kohusetruult kohal.

Ja sina? On sul samuti püsi ja järjekindlust ning kannatust, või nutad sa ainult täitumata lootuste varemeil, julgemata alustada ebaõnnestunud uuesti. Või ehmatavad sind jälle teiste tagajärjetud otsingud?

Kuula vihmapiiskade preluudiumi! Sa tunned, kuid tungib rinda kindlust ja tahet. Tunned õhus kevade hõngu ja arvad kuulvat kaugusest kevade helinaid, ning sind valdab piiritu igatsus kevade järele.

Kuula nüüd! Juba öösel võib tulla külm. Hanguvad siis kevadised helid, kangestuvad vihmapiisad kristalseiks purikaiks katuseräästasse, ning kui sa hommikul, jänunedes kevade järele, lähed aknale, näed ainult häрмаehtes puid. Ja kevad — see on alles ähmane unistus mingist lõpmata kaugest.

Kuid nüüd kuula vihmapiiskade preluudiumi! Kuula ja ammuta sealt endale jõudu, julgust ning tahet kuni kevade saabumiseni!

M. M.

Kirjand

Istun oma väikeses toakeses ja mõtlen, mida õige kirjutada. On püha-päeva hommikupool ja läbi lahtise akna on kuulda tänaval käijate samme ja jutukõminat. Vahel kuuldu mõni üksik kõvem naerupurse, siis jälle sõnu, nagu: Estonias maskeraadil... Ras Gugsas... Selmas... kena jutt... lilla eesel jne. Arvan sammudest tundvat möödujaid. Näe, see kergete sammudega tippija on kindlasti mõni elegantne daam. Siis kostavad rutulised ja kindlad sammud — kindlasti mõni ülespuhutud noorhärä.

Korraka kuulen tasaseid ja lohisevaid samme otse akna all. Kindlasti mõni hulkur, mõtlen. Jooksin aknale ja näengi pikka, küürus meest, tundmatuseni kulunud mütsi-lodu peas, millest määrinud vatitükid alla tolknevad. Ta liigub seina äärde hoidudes. Nüüd ta kummardub, et võtta maast poolpõlenud paberossiotsa.

Küll on ikka kole see maailma elu, tuleb mulle mõttesse. Mis minustki võib saada, kui kord nõnda vanaks saan! Eks ole ma endale vaimus nii palju ilusat ette kujutanud, nii palju unistanud ja lootnud. Käs on mul õigus sellele õnnetule inimesele põlgu-

sega vaadata, kes koleda saatuseratta all on purustatud. Ei tea. Ei saa üldse aru sellest maailma elust.

Nõnda mõtiskelles püüan süveneda kirjutamisse. Midagi sobivat ei tule aga meelde. Tänavalt kostavad ikka sammude kobin ja igasugused hääled — energilised ja tülpinud, lapselikult muretud ja kadedad, bassjämedad ja diskantpeened. Ja see kõik sulab kokku üheks veidraks müraks.

Märkan äkki, et olin tukkuma jäänud. Haaran kiiresti pliiatsi ja paberi ja hakkas uuesti mõtlema... mõtlema... Ah, täna ei tule kirjutamisest midagi välja. Tunnen mingisugust rammestust kogu kehas.

— — —

Rõivastun ja lähen tänavale. Inimesi polegi nii palju, kui enne näis. Imelik, millal on siis hakanud peenikest lund sadama? Ehk küll ilm on vaikne, tunnen külmaajudinaid selga mööda alla liikuvat. Üksikud väikesed lumehelbed liuglevad aeglaselt, nagu kaheldes, ülalt alla, nagu ei teaks, kuhu oleks kõige sobivam langeda. Eks ole esimene lumi alati niisugune, mõtlen mina. Aga nii imelikult

kerge on sammuda mööda tänavaid. Kuhu õige minna? Kas ehk kirikusse? Armastan ikka kirikus käia. Paljud minu kooliõed ütlevad, et see oleval lapsikus. Kuid mulle meeldib kirikus, sest seal on nii iseäralikult ilus. Nii ilusasti laulab kogudus Jumalale kiituslaule, ja kui palvetad, siis on imeiliselt kerge ja rahulik tunne. Lähengi kirikusse. Täna on seal eriti ilus. Kõik on kuidagi iseäralikum, pühalikum ja saladuslikum, koguni teisiti kui väljaspool kirikumüüre. Parajasti lauldakse. Küünlad altaril säravad maheadasti, pannes helkima ristilöödud Õnnistegija kuju. Laskun põlvili ja palvetan. Mis ma oma palves palun, seda ei mäleta hiljem. Mõtlen millestki seletamatu heast ja soovin, et kõikidel oleks hea olla. Milleks niisugused arusaamatused inimeste keskel! Kas ei saaks inimesed sellest, mida nad pühakojas Jumala palge ees lubavad, veidigi aega. Kui palve lõpeb,

tõstan silmad üles ja mul on seletamatult hea olla, nagu oleksin ma ema süles istunud. Õpetaja õnnistab kirikusolijaid ja mu peas või südames — ei tea kus — ütleb miski, et palve on vaim, mis kõigilt palvetajailt ühineb ja tõuseb Jumala juurde. Ja Jumal jagab seda kõigile inimestele maa peale tagasi, heade ja kurjade vahel vahet tegemata. Mis headest üle jääb, läheb halbade inimeste heaks muutmiseks.

Kirikukellad helisevad. Rahvas väljub aeglaselt kirikust. Kui ma kirikutrepile jõuan, tunnen, et mul on väga külm ja et väljas on nii pime. Korraga on mul kole tunne ja inimesed on kõik kadunud...

— — —

Ärkan. Olin jäänud magama. Mu kõrval on puhas paberileht ja pliiaat. Ja minu kirjand — sellest pole veel midagi kirjutatud.

T. K.

LOIT VELLERIND ja
ALFRED LINKHOLM, II-a prg.

N. M. K. Ü. laager Koitjärvel

Sel suvel käisin esimest korda Koitjärve laagris. Ärasõit Tallinnast oli hommikul kell pool üheksa. Neli autotäit lõbusaid poisse veeres Tallinnast välja mööda Piibe maanteed Aegviidu poole. Kolm-neli kilomeetrit enne Aegviitu keeras meie tee metsa. Tee oli väga künklik ja mõni poiss kurtis, et juba „käib“ kõhus ringi. Varsti jõudsime laagrisse. Tartust ja teistest kohtadest tulnud poisid olid juba seal. Pidime nüüd veel üht autot ootama. „Ei vist kannatanud poiste raskust välja ja läks kraavi!“ arvasid mõned.

Viimaks jõudis ka see auto kohale ja võisime minna kogunemisplatsile. Seal rivistas meid laagrivana üles. Siis loeti ette nimed, et vaadata, kas kõik on kohal või kukkus mõni om-

nibuse aknast välja. Meie väiksemate rida hakati kohe „ussisabaks“ nimetama, sest kõik tahtsid näha, mis ees

AINO KÜTTIS,
prog. IV-b kl.

Lakkumine

*Kurvalt heliseb hää
kaugel vainu pääl,
nutab nukralt tuul
sahistab lehti puul.*

*Hinges mul valu suur,
liuglevad varjud kuul,
pisarad silmis nii siis,
meeles mul kurvim viis,
lähem rändama.*

*Lahkun sust, kallis kodumaa,
maha jätan su nutuga:
leinavad kodu, kased ja mets,
nagu oleks tulnud maailma ots.*

sünnib, ja nii ei olnud rida kunagi sirge.

Laagris oli palju meie klassi poisse. Mind määrati esimesse tarre. Laager oli väga huvitav. Päevas sai kolm korda ujumas käia.

Hommikul kella poole seitsme ajal kõlas laagris hele vile, kuid poisid keerasid alles teist külge, et oodata, millal uksele pörutatakse, ning siis, pooluimane olles, kas öösärgis või hommikkuues ilmuda võimlemisele.

Juba kärgatas esimese tare uksele korrapidaja rusikas, mille peale kohe uks lahti tehti. Nii juhtus iga tarega, kuni korrapidaja meieni jõudis.

Olin kuidagi poolülal, aga mitte täiesti ärkvel, kui äkki hirmus mürin ukse taga ajas mu lõplikult üles. Siis hakkas tares suur ähkimine ning oigamine, keegi ei tahtnud veel üles tõusta, kuid ükski ei tahtnud ka minna trahviks kööki nõusid pesema. Sellepärast aeti endid ruttu üles ning lipati, kuidas keegi oli, võimlemisele.

Võimlemisel oli oigamine veel suurem, sest kondid olid magamisest kangeks jäänud. Kuid kuidagi sai ikka hakkama.

Selle järele kamandati kõik sööma. Söögisaalis kõlas enne vägev hommikune laul, siis asuti sööma. Laagri toit oli hea. Muidu sai igal hommikul herkulo putru, aga kui majandusülemat polnud laagris, tehti ikka riisiputru.

Igal hommikul oli ülevaatus. Kelle asjad ja voodi polnud korras, jäi „vabele“. „Vabelejääjad“ harilikult saadeti kööki tööle või pandi kände juurima. Tared olid pealt vaadates küll kõik korras, aga korrapidaja ja ülevaataja silmad tungisid padja ning voodigi alla. Seal võis leida vahel suitsusinki, biskviiti, vanu sokke ning muud rämpsud.

Laagri lõpupoole korraldati võistlusi ja öömänge. Mina olin ikka võitja meeskonnas. Öhtul oli lõkketuli. „Vana“ rääkis nii põnevaid lugusid, et poisid ei saanud öösel korralikult magada. Laagris olid ka oma haigla ja saun. Esimest palju ei tarvitatud. Saunas sai käia igal neljapäeval. Muidu on laagrielu väga kosutav ja huvitav suvelõbu. Tänavu olin ainult kaks nädalat laagris, kuid tuleval aastal tahan olla kaks perioodi, s. o. neli nädalat.

VIRVE VIIK,
II-a prog. kl.

Ekskursioonil

See oli 31. mail 1937. a., kui käisime kooli ekskursioniga Ülgaste fosforiidikaevanduses. Too kaevandus asub Ihasalu lahe ääres, Tallinnast umbes kakskümmend viis kilomeetrit.

Oli suurepärane maikuu hommik. Oli veel vara, kui ärkasin. Täna on siis see oodatud päev, mõtlesin, ja astusin kahe jalaga korraga voodist, sest olen kuulnud, et siis minevat sel päeval hästi. Riietusin ruttu ja olin peagi valmis teele minekuks. Ema viimased õpetused ja manitsused läksid kõik ühest kõrvast sisse ja tei-

sest välja, sest olin tegelemas hoopis muude mõtetega. Kuidas möödub see ekskursion? Kas ilm püsib endiselt ilus? Kas teised on juba koolimajas? Nii tekkisid küsimused üksteise otsa. Ka teel kooli mõtlesin ekskursionile.

Kui kooli jõudsin, oli osa õpilasi juba seal. Vesteldi elavalt ekskursionile üle. Peagi olid kõik kohal ja meie läksime omnibuse-jaama. Varsti veeres kaks omnibusetäit rõõmsaid tüdrukuid ja poisse Narva maanteed mööda välja. Tuju oli kõigil ülev. Teel lauldi ja naljatleti. Paljudki kart-

sid, et sõidul süda läheb pahaks, sest omnibus aina tõusis ja vajus ühest nõlvast üles, teisest alla. Teel möödusime Pirita jõe orust Iru juures. Esimene peatus oli Jõeleftmel. Vaatasime Jõeleftme maast väljavoolamist ja kuiva sāngi silla juures, mida kasutab jõgi āravoolamiseks suurvee ajal. Maapind on Tallinna ũmbruses kuiv ja paene. Majad on enamuses ehitatud paekivist, sest metsad on kaugel. Ka enamik tarasid on tehtud kivist.

Jārgmine peatus tehti Kostivere urgaste juures, kus Jõeleftme jõgi maa alla kaob. Siis lāksime Jāgala joale. Mõtlesin, et see võib olla küll ũks tore vahutav kosk, kus vesi hiiglakõrgelt alla kukub. Ja seal all keerlevad ja veerlevad lained, pritsides vett eemale. Ja ma tõtt õelda pettusin, sest juga ei vastanud pooltki mu ettekujutisile.

Jāgala oalt lāksime Jāgala puupapi vabrikusse. Sāal kāisime vabriku sisemuses tōttamist vaatamas. ũhest trepist tuli ũles minna, teisest alla; ũmberringi keerlevad rattad, hirmus kolin ja mũrin panid mu pea veidi „põõrlema“. Vabrikust saime igāuks tũki toorest puupappi kaasa.

Siis tuli aga see, mida ma kōige enam olin oodanud. Me sõitsime ũlgaste fosforiidikaevandusse. Vāljaspoolt paistsid ainult hooned māe jalal. Pidime veidi ootama, enne kui saime maa alla minna. Ka rāāgiti enne meile fosforiidist ja kaevandusest. Ja seda pidi vaikselt kuulama. Aga see oli otse vōimatu, sest hiiglasuu-

red sāāseparved tiirlesid meie ũmber ja katsusid, et saaksid meid hammustada.

Viimaks siiski hakkasime kaevandusse minema. Igāuhele anti laternakaasa ja me lāksime mustendavasse kāiku. Rōske õhk vōttis meid vastu. Mōnes kohas oli lagi nii madal, et lōin pea vastu lage ja siis pudenes mulle liiva pāhe. ũhes kohas pidime koguni kāpuli roomama. Kui tōõde juhataja ũtles, et oleme 14 meetri sũgavusel maa all, hakkasin nagu kartma, et ei tea, kuidas tagasi saab. Ees ja taga aina mustas pimedusest, ainult meie laternate ũmber oli valge. Vahel mōõdusime mōnest kāiguavausest, mis haigutas vastu nagu mōni tondikoobas. Tee oli mōnest kohast vāga paha ja porine.

Jārsku aga, mis see on? ... Sisin, mis aina valjenes, ja kārın muutusid kõrvulukustavaks. Olime kōik kolelasti ehmunud. Siis aga vaikis kōik ja teejuhataja seletas, et ta ainult lasknud hapnikku õhutorudest. Peagi pidime ũmber pōõrduma ja tagasi tulema esikāiku. Kui olime vāljās, oli nagu kahjugi, et see huvitav elamus juba mōõdas on.

Tagasiteel Tallinna lauldi omnibus, rāāgiti muljete ũle kaevanduses ja uhkustati sāāsemuhkudega, kel neid oli rohkem.

Kui jõudsime Tallinna, oli juba õhtupoolik. Minda lahku, vastu pikale suvele, et sũgisel jälle rōõmsaina kooli tulla. Sellest ekskursioonist jāi mul ũlev ja vāga hea mālestus.

Kroonika

CH. HEWER

Kooli Inglise Ring

Kooli Inglise Ring asutati novembris a. 1936. Selle patrooniks kutsuti Briti Chargē d'Affaires hr. W. Gallienne, kes sellega ka lahkelt nōus-

tus. Klubi presidendiks on hr. P. Vaarask. ũhtlasi valiti õpilassekretār ning vastav toimkond.

Mōõdunud kooliaasta kestel peeti viis loengut, millede seas referentideks on olnud hr. Gallienne, kes kõneles teemal „Central America“, ũlemlait-

nant Farrell; teemal „The Royal Navy“, ja inglise kirjanik Robert Byron.

Käesoleval õppeaastal on peetud neli sellist referaat-koosolekut. Hr. J. E. P. Leslie, Briti asekonsul, pidas loengu Londoni üle, ja major Flechter Tiibetist. On demonstreeritud ka inglise filme.

Edaspidi loodetakse pidada enam loenguid valguspiltidega.

Tõlkinud L. PÜRGE

CH. HEVER,

Hoki ja Rugby Riiklikus Kollidžis

1936. a. sügisel andis kohalik Briti esindus me koolile üle hoki- ja rugbyvarustuse.

On proovitud ja mängitud mõlemaid. Raskusi on olnud sobiva mänguaja leidmisega, kuna oleme ju pürastrõunakool. Teiseks puuduseks on olnud sobiva väljaku puudumine. Poisid on mänginud küll sageli realkooli väljakul, kuid too plats on liialt väike ning kivine. Mäng on küll võimalik, kuid väga kahjulik hokikeppidele.

Rugby mängimine on seniks väljaspool küsimust, kuni on kättesaadav igasugustest kividest vaba rohuga kaetud hea väljak.

Hommikuti on olnud mängutunde ka Kadriorus, kuid õpilasile näib mitte meeldivat hoolas harjutamine ja mängualgmetega tutvumine. Poisid tahavad vaid mängida.

Loodetavasti algab mäng suurema eduga, niipea kui ilmastikuolud lubavad.

Tõlkinud L. PÜRGE

HELMUT ARAKAS.

Kilde kooli spordielust

Ei saa just öelda, et sportlik tase me koolis oleks eriti kõrgel järjel. Midagi suurt ja silmatorkavat pole

sel aastal just saavutatud, aga enamvähem rahule võime seniste saavutustega siiski jääda.

Põhjusti, mis takistavad hoogsat sportimist, on õige mitu. Halvasti mõjub sellele esmalt õhtune koolitöö. Õhtul on aeg liiga hiline ja vähene, et veel peale koolitööd sooritada võistlusi või harjutusi. Hommikuti aga kulub aeg enamasti õppimiseks. Teiseks on meil võistlusteks meeskondade koostamisel väike väljavalik. Poole kooli koosseisust moodustavad tütarlapsed. Viimaste kohta aga mainime tagasihoidlikult, et need kipuvad sportimist sel aastal hoopis unustama. Ega neilegi kurja teeks, kui nad oma spordiringile jälle elu sisse ajaksid ja natuke ikka sporti teeksid ka väljaspool võimlemistunde.

Poisid on aga teinud sedavõrdki head, et pole kooli nime koolidevahelistel võistlustel just eriti tuhmuda lasknud. Vähemalt gümnaasiumi poisid mitte, vaid on isegi selle vähekesse särama pannud.

Progümnaasium kahjuks pole aga millegi silmapaistvamaga toime tulnud. Loodame, et neil on aga külaldest tahet ja et nad lähemas tulevikus ennastki maksma panevad teiste koolide seas.

Sügisestel TKSÜ kergejõustiku esivõistlustel tegi tõhusat tööd Lembit Pürge, saavutades meistritiitli gümna. B-kl. kuulitõukes ja tulles odaheites teiseks. Ta on ka senini ainuke TKSÜ meister meie koolist. Jooksudes saavutas kohti veel Harald Priedemann, kuigi just mitte esimesi.

Käsi-pallivõistlustel käis me käsi juba paremini. Gümna. A-kl. võrkpallis saavutasime teise koha, lüües vanu spordikoole nagu Tehnikumi, Kommertsgümna., Gustav Adolfi gümnaasiumi ja Vestholmi gümna. isegi kahel korral. Kaotasime ainukesena vanameistrile 2. gümnaasiumile „Realile“, milline on püsinud võrkpallitroonil juba aastakümneid. Sel puhul oli lehtedeski palju juttu noo-

Riikliku Kolledži Spordiringi juhatus.

rest edukast spordikoolist. Meeskonnas mängisid kaasa Lembit Pürge, Harald Eving, Ilmar Uusvell, Helmut Arakas, Valdek Aviko ja Ilmar Vildt.

Korvpallis sattusime aga loosi läbi kohe turniiri alguses kokku tugevate vastastega ja olime sunnitud taanduma. Aga ega me sealgi ilma võiduta jäänud.

Progümnaasiumi võidutaevas jäi seekord aga üsna tumedaks. B-klassis olnuks võimalused, aga ei tea, kas

oli seal suur ebaõnn või puhtal kujul oma hooletus. Viimane siiski kipub tõenäolisem olema.

Kuna nad väliselt midagi ei saavutanud, siis püüdsid nad vähemalt kooli sisemises spordielus seda tasa teha. Äsja lõppesid progümnaasiumi esivõistlused korvpallis. Peeti kokku II võistlust 7 osavõtjaga. Meistriks tuli IV klassi meeskond koosseisus: Pikk, Tamm, Teng, Hapsal, Vahter ja Schultz. Finaalis võitsid nad V-b

Riikliku Kolledži käsipallimeeskond.

klassi tagajärjega 22:18. Parimaks korvikütiks oli Tamm 17 punktiga. Loodame kindlasti, et neist meestest peagi ka teiste koolide võitjaid saab!

Kooli sportlikku tegevust juhivad spordiringi vanem hr. J. Kütt ja juhatus, kuhu kuuluvad esimehena Helmut Arakas, abiesimehena L. Pürge, kirjatoimetajana Harald Eving, laekurina Ilmar Uusvell ja varahoidjana Harald Priedemann. Kahju on sellest, et kõik juhatusel liikmed on

gümnaasiumist ja neli neist abiturientid, kel tööd ja vaeva viimasel kooliaastal külluses. Nooremad aga seisavad juhtivast tegevusest täiesti eemal.

Nii mõningad võistlusalad seisavad veel ees. Loodame oma spordiringiga nii mõnedki kohad senistele lisaks saavutada ja oma noorele koolile seega sportlikust küljest veel enam kuulust lisada.

Riikliku Kolledži gümna. V kl.
„Abiturient L.“

Meie klass

1. Mees, kes omab hea käekirja, suurt talenti elus edasijõudmiseks ja ilusa väljanägemise. Juba nüüd tunnustust leidnud kirjanik ja ajakirjanik. Kirjutab kooli ajakirjale artikleid. Õppimisega on kõik klatt ja korras, kuid mees kurdab, et olevat vähe aega, sest ta on ju tegelane TKSÜ-s. Muide ta lööb laineid ka geomeetrias ja on konferansjeeks kooli seltskondlikel õhtutel.

2. Noormees, kes on vabastatud usupõpetusest ja võimlemisest. Kui teised võimlemistunnis higistavad ja vaeva näevad, siis tema vaatab lohutava näoga pealt. Muidu üsna mõistlik poiss, ainult selle õppimisega on halb lugu, kuid mis me nüüd sellest räägime.

3. Tütarlaps, kes alati hilineb, kuid ainult nii, et nimi ei satu päevaraamatasse. Tuntud on ta oma inglise keele sõnavara poolest. Eriti silma ei paista. Käib ilma portfelliga koolis.

4. Tasane ja viisakas noormees. Paks ja väike. Õppimisega on kõik enam-vähem korras. Peabki olema, sest ema on kooli lastevanemate komitees ja saab nii kõik poisi vigurid teada.

5. Klassi dekreet — klassivanem. Omab selge hääle, kuid kunagi ei taha heal meelel terve klassi eest vabandada. Muidu on kõik kena ja hea, kuid geomeetria ta ei seedi ja geomeetria ei näi teda seeditavat, sest ta kuulub parandajate seas eriklassi.

6. Klassi huvitavaim poiss. Muidu üsna kena noormees, kuid keegi ei näi teda hästi taluvat. Tegeleb väikest viisi tuupimisega. Omab näitlemisannet, mida kasutab ohtrasti ka klassis. Mängis sügisel kooli esimest armastajat. Klassi päästerõngas ladinakeeles.

7. Tütarlaps, kes võtab õppimist tõsiselt. Tuubib kõik sõnasõnalt pähe. Kas ta ka ise midagi aru saab, pole tema asi. Õppinud ta on. Halb on ainult see, et alati ununeb mõni sõna vahepealt — ja siis... Kurb on see küll, kuid pole midagi parata.

8. See mees on väljaspool arvustust, kuna seljataga juba 21 aastat ja sõjaväekomisjon. Iseloomult seltsimehelik, kes annab head nõu ellu astumiseks. Muide eeskujuks teistele, sest kannab alati kooli esindusvormi: valget kraed, kooli lipsu ja kooli ülikonda.

9. Istub küll esimeses pingis, kuid palju teda kuulda ei ole. Iseloomult üsna mõistlik klassiõde. Eriti hästi on kõik inglise keelega. Kokkuvõttes rahuldav õpilane.

10. Klassi väikseim mees, agaraim puuduja päevaraamatu „määrija“. Kainis rahulik ja mõistlik poiss. Iga päev on tal terve nädala tarvis raamatud kaasas. Kui vaja on, siis muud kui küsi, sest see mees ei keela.

11. Mees, kes eestistas oma peaaegu eestipärase nime nii, et vanast silpigi alles ei jäänud. Harilikult kainis tasane, kuid... ettevaatust, see mees on tunnustust leidnud poksija. Klassis pole teda suuremat tähele pandud, ainult saksa keele tööde all puuduvad tal alati numbrid. „Väga vähe kirjutatud.“

12. Kes seda meest tunneb, see teab, et egas pole midagi parata. Aga loodame, et ajad paranevad ja see eksinud hing ka vaimuvalgust seletab. Kuidagi siiski annab abiturienti mõõdu välja.

13. Ta ei ole sugugi nii hapu näoga, nagu nime järele võiks arvata. Üsna talutav tütarlaps. Ühe kooli küpsustunnistuse juba omab ja nüüd tahab vist veel teist saada. Kiiduväärt edasipüüdlikkus.

14. Mees, kellel andeid igal alal. Klassi priimuse sõna tõsisel mõtte. Iga veerandi lõpul saab marulise aplausi osaliseks. Ka kirjanduslik kuulsus. Käis kooli esindamas abiturientide kirjandite võistlustel (ei tea mitmendaks tuli). Tegeleb eriti spordiga ja on kooli meeskonna parimaks meheks. Samuti Kultuuriringi hing ja eestvedaja. Kindel on see, et kui keegi õpetaja tahaks talle kahte välja panna, siis tekiks pedogaagika-nõukogus niisugune mäss, et isegi Hispaania varju jääks.

15. Ka see tütarlaps tahab varsti saada juba teise kooli vilistlaseks. Ta

on ise üsna talutav ja tagasihoidlik. Harva ainult natuke pirtsakas.

16. Noormees, kes harrastab raskejõustikku talvel ja kergejõustikku suvel. Veab vägikaigast inglise keele ja veel paari teise ainega. Elab sõbralikus vahekorras sõpradega, vaenlasi ei oma, nosib tasa ja targu tundide kallal. Kokkuvõttes kõigiti meelepärane poiss.

17. Kassisaba kandi mees, kes hõljub enamalt jaolt universumis. Ainult kahed võivad teda sealt alla meelitada, Sõpradele on hea sõber, vaenlastele vaatab ülalt alla. Äpardused ja viltuvedamised ei ole talle tundmatud. Kuid kes kannatab, see kaua elab, ja nii loodab temagi parematele päevadele.

18. „Tütarlaps grimassidega“, kui võiks teda iseloomustada. Neid ta oskab teha tõesti hirmuäratavaid ja veel nii, et õpetajal pole aimugi. Muuseumi klassi esietteütaja. Suu tal kunagi kinni ei seisa.

19. Kaabuga ja kohvriga härra. Harrastab eriti riistvõimlemist. Tegeleb geomeetriaga ja paari teise ainega. Kõik just hästi ei klapi, kuid ehk saab üle sellestki.

20. See mees oskab alati rääkida tarka juttu, kuigi ta ise absoluutselt midagi ei tea. „Vai teab“? „Tähendab“ tõesti hea omadus. Peab olema diplomaat.

21. Arvatakse klassi kenamate tütarlaste hulka. Iseloomult mõistlik ja hea klassiõde. Muret talle küll mõned ained teevad, kuid ehk see asi ikka kuidagi läheb, kui ennast kokku võetakse.

22. Tütarlaps-maailmarändur, kes käis Berliinis olümpiaadil. Nime ta aga millegipärast ei mõtle eestistada, kuid ega see ju tema teha pole. Eriolist tähelepanu ta klassis ei ärata, kuigi istub teises pingis.

23. Selle noorhärja erialaks on poksimine ja ülesvõtmine. Tegelane kooli ajakirja juures. Juhib autot ja kuulub jõuvankrite seksiooni.

24. Klassi väikseim, kuid siiski tore tütarlaps, kes eriti õppimises hoolas ja klassi seltskondlikust elust energiliselt osa võtab. Klassi aupaiste ja väarikuse tõstja saksa keeles, mis on juba tunnustust leidnud.

25. Enda arvates sarnane Greta Garboga nii nimelt kui välimuselt. Muidu üsna mõistlik tütarlaps, ainult natuke laisk ja lodev. Ei viitsi ajaloo tunni alul kunagi püsti tõusta. Kui ta enast kokku võtaks...

26. Nooremate kooliõdede arvates üks sümpaatsemaid poisse meie klassis. Omab toreda kuju, kuid tütarlastest ei näi hoolivat. Harrastab ülesvõtmist. Ehkki aparaat on tublisti kannatada saanud (see on juba teine),

tulevad pildid siiski head. Tähendab — amet on selge.

27. Klassi omapäraseim tütarlaps. Täht inglise keele taevas. Sarnane oma madala häälega Zarah Leandriga. Esinemisel suurema publiku ees närvide rahustamiseks joob ohtrasti külma vett.

28. Kannab klassivanema abina risti seljas. Igapäevane tegevus on korrapidajate arveraamatu pidamine ja õppimine. Kokkuvõttes äärmiselt korrektne ja kena tütarlaps, kellele midagi ette heita ei ole.

29. Mees, kes maadleb juba teist aastat saksa keelega, kuid on pääsnud siiani üle noatera. Saab näha, kas ta tulevikus ka peale jääb. Külatab tihti koolipidusid. Muidu ei paista eriti silma, ainult eesti keele tunnis kuuleme kateedri: „No ega see noormees seal viimases pingis ei oska suud pidada.“

IV-a. kl. õpilastüüpe

1.

Meie möödud-aastane „mürtsu-mees“ Anton on oma vana tiitli vahetanud uue ja ka sobivamaga, nimelt on ta meie klassivanemaks. Muide ta täidab oma kohustusi kaunis hästi, kuid üks vahel juhtu temalgi äpardusi. Näiteks tol korral, kui terve klass elas nn. „tantsukursuste“ tähe all ja kõik olime „oma nurgas“ ning seal mõned edukamad näitasid ette uusi tantsusamme. Eks siis tulnud ka Anton sinna oma kunsti näitama.

Ent kuskilt nurga tagant oli seda lõbutsemist näinud hr. inspektor ja juba ta tuligi suure kiirusega, ähvardav nägu ees. Korrapealt oli surmavaikus, mõni, kes varemgi juba hr. inspektori kätte oli „sattunud“, proovis ära „hiilida“, sest oli teada, et ega midagi head ei oota, ja teiskordselt „peapesu“ saamine tähendab juba kindlat märkust teatevihku. Meie pää-

Klassivanem Anton

Linda Sirel

sesime sel korral kõik „õnnelikult“, pääle Antoni, tema kui klassivanem sai aga märkuse.

Linda Sirel ja Laine Tamm on n. ö. konkurendid, mõlemad harrastavad lauõu. Laine Tamm paneb aga rõhku ka õppimisele, kuid üllatav nähe on see, et ta põle enam esimene klassis.

Poisid räägivad mõne tütarlapse kohta, kellel poiste keeles õppimises hästi ei „vea“, et „neil ei ole aega.“ See on meie klassi uus lõõklause.

Alma Arkel on väga lõbus tütar-

Laine Tamm

laps ja keskmine õpilane. Ta on „täis särtsu“, oma pinginaabriga nad on väga huvitav paar. Kus nemad on, seal ei puudu ka nali.

Õpilasist on meil veel tuntuim „Arseenali kolmik“. „Immi“ kannab kaelasidet, millel on kummi taga ja see-pärast saab ta raskeid päevi näha.

SAIMA TASUJA, IV-a prg.

Alma Arkel

2.

Meie klass asub kolmandal korral. Asend on hea, sest tagumistest ridadest näeb iga õpetajat, kes tuleb õpetajate toast ja võib „saatuslikuks“ saada korrapidajaile. Nii on ka klass harilikult enam-vähem vait, kui mõni õpetaja silmapiirile ilmub. Selle eest hoolitseb ka meie lugupeetud klassivanem, kes istub üsna ukse ligidal.

Enne tunde peetakse tüdrukute pool „laata“, mis ei taha ka siis lõppeda, kui mõni õpetaja tuleb. Kui aga teada on, et korrapidajaiks üleval on „Prilid“ või „Daatum“, siis ei piiksata isegi kõige julgem enam.

Ei saa enam nii palju omavahelist „mürtsu“ teha, sest mürtsumehed on kas lahkunud või meelt muutnud.

Kui vaadelda tütarlapse vahetunnis,

võib arvata, et kooli vormiks on tumesinine, punaste nõopide ja rihmadega kampsun. Mõnel on jakis punast värvi nii palju, et teda võib pidada torreeroks. Üks niisugune „moekass“ kirjus kampsunis on ka meie klassis.

Kui poistel möödunud aastal olid paljudel „prillid“, kas akna- või suurendusklaasist, see polnud tähtis, siis rääkisid tüdrukud mingist poiste prillidekandmise „haigusest“. Aga et needsamad tütarlapsed nüüd ise prille on hakanud kandma, ükskõik millisel põhjusel, siis tuleb arvata, et see on tüdrukute „mood“.

HARRI KÖLAR. IV-a prg.

Arsenali kolmik

3.

Meie klass on õpilasarvult keskmine. Tüdrukuid on peaaegu pool rohkem kui poisse. See poiste väheus on ka „mürtsu“ suhtes tunduv. Võrreldes möödunud aastaga, millal poisse oli hulga rohkem, on meie klassis lärm nüüd palju väiksem.

Tüdrukute soenguid vaadates võib arvata ennast olevat Pariisi moerevüül või mõnes muus kohas, kus ilmuvad naised igal nädalal isemoodi soenguga. Kord on need tehtud mõne filminäitleja järgi, kord mõne moeajakirja järgi valmistatud, nii et hakka või

arvama, et tüdrukud kannavad parukaid. Kui mõnel juhtub olema tüdrukute meelest „ilus“ soeng, siis on ka varsti tervel klassil, välja arvatud poisid, säärane juuste „tegumood“.

Arsenali kolmik

Arsenali kolmik

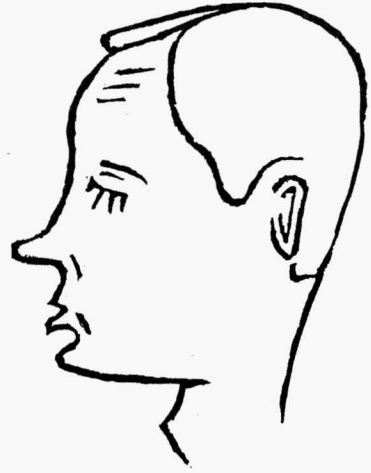
Kord tähendas „Daatum“, et meie klassis olevat kord just sarnane keisrinna Katariina valitsemiseajal oleva korruga, s. t. et korda on meie klassis vähe. Nüüd on asi korra suhtes paranenud. ENDEL PIKK, IV-a prg.

„Seeliku-kindral“

4.

Meie klass asub Reaalkooli territooriumi kolmandal korral. Klass asetseb peamiselt „paraskliima vöötmes“. Aknapiolset osa riivab „troopikavööde“. Seal on alati soe, sest seal

Üks kibedaist vendadest

asuvad keskkütte radiaatorid. Seal oli ka „vihmaperiood“, kui lagi laskis vett läbi. Siis olid kõik pingid, mis asusid „troopikavöötmes“, lükatud „paraskliima“ vöötmesse. Uksepoolne osa on äga ligidal „polaarvöötmele“. Seal istuvad õnnetuseks tüdrukud, ja kui külm kipub liiga tegema, siis on

„Pariisi“ soenguga

Valter Tarkus arutleb maailma olukorda

kohe kisa lahti. Harilikult „ööd“ ehk vahetunnid on alati külmad, sest aknad on avatud.

Klassi rahva seas leidub palju isesuguseid tüüpe. Tüüpidele vastavalt on ka nende eriharrastused. Levinumaks harrastuseks on kinoskäimine, seal käivad kõik peale üksikute. Sporti harrastavad peaaegu kõik meessorti isikud. Meie klassis leidub nn. „kibedaid“ vendi kaunis vähe, kuid sellepärast on need vähesed ka igalpool „tegelinskid“. Mõni üksik huvitub ka teadusist, teeb igasuguseid

katseid ja arutleb praegust maailma olukorda. Tüdrukute eriharrastusist ei ole palju teada. Enamikul on vist kinoskäimine saanud harjumuseks, mõned teevad ka käsitööd.

Kord on meil kaunis kõva, kuid siiski tuleb vahest ette eksimisi. Kõige sagedamaks korrarikumise „karistuseks“ on teatevihikutesse märkuste kirjutamine. Tundide ajal on klass alati korralik, mõnel tunnil tuleb aga „mürtsu“ tuju peale, siis ei jõuta seda naljalt pidurdada. Üldiselt evib klass kaunis palju „särtsu“.

OLEV EENSALU, IV-a. prg.

ITA KONGAS, IV-a prg.

Tähelepanekuid rongis

Tehnika arenedes on arenenud ka sõidukid. Praegune inimkond võib kasutada kas õhu, vee või maateid. Ühest linnast või riigist teise sõites ei kulu enam päevi või nädalaid, nagu see vana oli. Isegi lühikeste sõitude tarvis võime kasutada kiireid sõidukeid, millega võidakse kokku hoida aega ja inimese asjatut väsitamist. Praegu ei ole mõeldav elu ilma sõidukiteta, mis läinud sajandil olid väga algelised ja puuduhiikud. Inimesed on õnnelikud, et on nüüd leiutatud igasugused mootorsõidukid ja kasutavad neid igal võimalikul juhul.

Tallinna ja Pääsküla vahelisel liinil liigub elektrirong. See liin ühendab kahte linna, Tallinn-Nõmme, ja rong on alati tulvil inimesi. Ja kus on inimesi, seal on ka midagi näha. Olen kuulnud inimesi ütlevat, et kui on igav, siis sõida paar korda Tallinnast Pääskülla ja tagasi, siis omad hea tuju ja lõbusa õhtu. Muidugi see käib inimeste kohta, kes on tegevuseta ja evivad palju vaba aega.

Kord oli minulgi juhused sõita Pääskülla. See oli pärastlõunane aeg. Jõudsin jaama, kui mu ees võre kinni tõm-

mati ja rong hakkas liikuma. Muidugi pidin järgmist rongi ootama. Olin esimene, kes astus ettesõitvale rongile. Valisin mugava, sooja koha akna alla. Pikkamööda hakkas ka teisi sõitjaid sisse tulema. Et mul midagi lugeda polnud, hakkasin kaassõitjaid silmitsema.

Minu vastas istus härra, süvenedes ajalehte. See polnud minule kuigi huvitav, sest minu poole oli ajalehe kuulutuste külge. Pöörasin pilgu kaugemale. Istekohad olid pea kõik võetud ja sõitjaid tuli ühtelugu juure. Vagun oli täis suminat. Ühe nurga vagunist olid okupeerinud kooliõpilased, kes arvata-vasti olid tulnud TKSÜ võistlustelt sest võisin kuulda võistluste tagajärge ja märkusi koolide kohta. Kuigi rääkijaid oli palju, aga kuulajaid nende endi seast vähe. Oleksin ehk kuulnud ka nende kooli kohta midagi, aga rong hakkas liikuma, sumbutades sõnad.

Viimasel silmapilgul jooksis rongile naine pakkidega. Ta sai koha minu vastas istuva härra kõrvale, kes ajalehte lugedes oli jäänud tukkuma ja nüüd päris korrapäraselt norsates ma-

gas. Naine paljude kompsudega olivist turukaupleja, sest tal oli koryläis suitsetatud silke, mis levitasid ter-ves vagunis vähe meeldivat lõhna, nii et mina oma nina mantlikraesse pistisin. Naise kõrval istuvad inimesed tegid mõningaid omavahelisi märkusi selle üle, kuid kalade omanik istus läiesti rahuloleva näoga, nagu poleks jutt üldse tema kaladest.

Minu seljataga kuulsin kahe daami juluaJamist, muidugi „puhtas“ saksa keeles viimaste „kohviku uudiste“ kohta. Kõigist nende sõnadest ma aru ei saanud, sest olen õppinud literatuurset saksa keelt koolis. Nende vestlus oli alul päris huvitav, aga pea läks jutuaJamine üle aina „klatsimisele“ ja pealegi väga ägedale. See mind ei huvitanud — tõmbasin pea rohkem krae sisse ja suunasin pilgu uksele,

kust tuli konduktor, paludes sõidupileteid.

Minu vastas oleval härral see pileti ettenäitamine nii hõlpsasti ei läinud, sest unepealt ülesäratatud inimene peab ju enne oma ümbrusega harjuma. Näidanud lõpuks oma sõidukaardi, jäi ta uuesti rahulikult tukkuma, arvatavasti ta sõitis Pääskülla, nii et möödasõitmist polnud karta. Vagunis oli vaadelda palju, aga liiga kiiresti sõitev rong sumbutas kõne ja inimesi vähenes igas jaamas. Õnneks kalade omanik lahkus Rahumäel. Kui rong jõudis Hiiu jaama oli vagun peagu tühi. Pääskülla sõitsime selles vagunis ainult too tukkuv härra ja mina. Enne rongi Pääskülla jõudmist läbistas konduktor rongi, hüüdes lõpp-peatuse nime, mille peale too härra ka üles ärkas.

KUNO T., II-a prg. kl.

Vaatepunkti ehitamine

Koolid olid juba lõppenud ja me kolisime maale suvitama. Maal ei olnud mul algul midagi teha ja alati mõtlesin, kuidas igavust eemale peletada.

Kord ühel hommikul mõtlesin jälle, kuidas leida midagi nokitsemist. Kuid ka siis ei tulnud mulle midagi meelde. Arvasin, et raamat on kõige parem sõber ja ma hakkasin riigikaitse raamatut lugema. Niimoodi lugedes jõudsin viimaks kohani, kus on näidatud vaatepunktide ehitamine puude otsa. Ja minus valmis mõte endalegi väikest vaatepunkti ehitada.

Esiteks ma läksin puid vaatama, millede otsa võiks vaatepunkti ehitada. Varsti leidsingi kolm puud kraavi kaldal. Siis tõin kodunt terava pussi ja hakkasin valima parajaid puid oma „maja“ ehitamiseks. Võtsin suure hulga puid õlale ja läksin puude juurde, millede otsa pidin „maja“ ehitama.

Esiteks lõin puude külge kepikesed ja ronisin nende peale, sest muidu ei saanud ehitada. Paar puud oli juba paigale löödud, kui kukkusin suure rägina pulgalt alla. Üks oks tõmbas käe veriseks, teine andis hea põraka vastu rinda ja kriimustas natuke. Siis jätsin ajutiselt ehitamise pooleli ja läksin joostes kodu poole oma haavu parandama. Ema käest sain kõva noomituse, et mis ma ronin puu otsa.

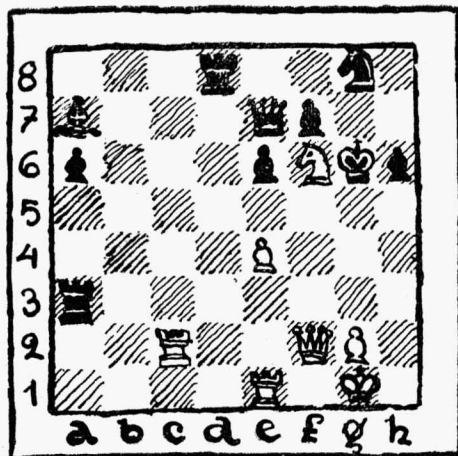
Aga ega ma jätnud. Teisel hommikul olin uuesti puu otsas ja ehitamine jätkus veel suurema hooga. Enne puu otsa ronimist kinnitasin sellele uue pulga mitme naelaga, et poleks enam karta kukkumist. Mõned päevad usinassti töötanud, oli maja valmis. Siis tõin kodunt huvitava jutu ja läksin puu otsa lugema.

Ühel päeval jalutasin maantee ääres. Olin päris kodu ligidale jõudnud, kui nägin maas kollast kolmnurkset lipu-

kest. Arvatavasti olid sõdurid siin harjutusi teinud ja lipu maha unustanud. Pistsin lipu taskusse ja mõtlesin, et see on paras minu „majale“. Ja ma läksin metsast puud vaatama, mis kõlbaks lipuvardaks. Leidsingi puu, mis kõlbas lipuvardaks ja kinnitasin selle oma „maja“ külge. Ka kutsusin ma oma tuttavaid poisse

kokku ja läksime „majja“. Võtsin suupilli kaasa, et igav ei hakkaks, ja hakkasin „majas“ pilli mängima. Vaevalt sain natuke aega mängida, kui herilased hakkasid meid „ründama“. Hüüdsin poistele, et päästku ennast, kes saab, ja me ronisime ahvi kiirusega puu otsast alla.

Male

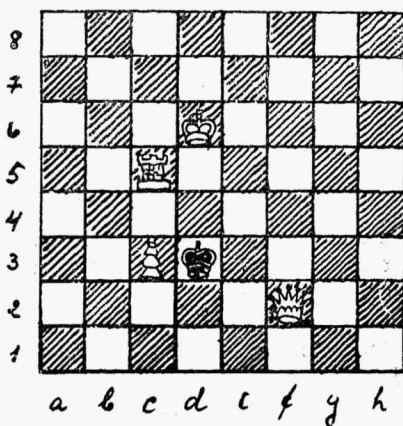

Valged K g1, L f2, V e1 ja c2, R f6
Etturid g2 ja e4.

Mustad K g6, L e7, V a3 ja d8,
O a7, R f8, Etturid a6, e6, f7, h6.
Valged väidavad, et võidavad.

V. NEIDEK.

ÜLESANNE.

Valge: Kd7; Lf2; Vc5; ettur c3.

Must: Kd3.

Valge algab ja annab mati kolme käiguga.

Malemäng on R. Kolledžis käesoleval õppeaastal hoogu võtnud. Läänud semestril asutatud maling (20 liikmega) korraldas kooliturniiri, mis lõppes jaanuaris põneva võistlusega nelja meistritiitli vahel. Meistriks tuli P. Bürger IG, teiseks tuli L. Vuht V B, kuna A. Neidek V A ja J. Schultz IV B jagasid 3. ja 4. koha. Simultaanis dr. A. Grafi vastu näitasid ka V. Sergejev G ja L. Pihlak V B head kombinatsioonivõimet.

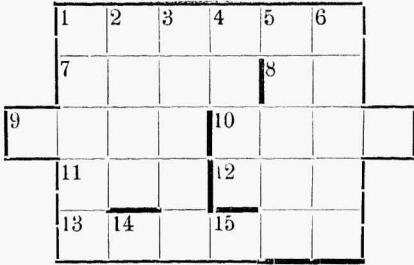
Kahel pühapäeval, 6. ja 13. veebr., toimus kahevooruline matš Prantsuse Lütseumi malingi vastu — viimase väljakutsel — 10 laual. Tagajärg:

R. Kolledž — 5 p., Pr. Lütseum — 15 punkti.

Meie maletajate meeskonna koosseis oli järgmine: Bürger, Vuht, Schultz, Neidek, Sergejev, Pihlak, Vellner, Kikerpuu, Makus, Tiik.

Nõmme Spordiseltsi „Kalju“ malesektiooni vastu oli meie meeskond 20 märtsil võidukas 6¹/₂:3¹/₂.

Ristsõnad

Põikread: 1. juurvili. 7. prantsuse keeles joon. 8. Konsonant-ühend. 9. Tartu ülikooli dekaan. 10. Sade. 11. Keha osa. 12. Kolmikvokaal. 13. hooaeg.

Püstread: 1. Hüpe. 2. Kallisvara. 3. varanduslik seis. 4. noa osa. 5. Keemia element. 6. Tallinna rohukauplus. 14. vokaal. 15. vokaal.

UNO T., II-b prg. kl.

Kuidas sain kartulikoorigaks

Suvel matkasime kolooniaga Kaareperest Palamusele. Ühel ilusal päikeseküllasel hommikul peale einetamist ütles koloonia juhataja: „Täna läheme Palamusele, kuid kartulikoorigad ja toakorrapidajad jäävad koju.“

Mind oli eelmisel päeval pandud „mürtsu“ pärast kolmeks päevaks toakorrapidajaks. Kuid karistusest hoolimata tahtsin Palamusele minna kaasa. Mõeldud, tehtud. „Viilisin“ enda ka Palamusele minejate hulka ja teekond algas.

Alguses läks kõik hästi, sest et juhataja mind ei näinudki, kuna olin enda eesminejate hulka ära peitnud. Palamusel olles käisime vana koolimaja vaatamas, kus jutu „Kevad“

kangelane ja vembumees Toots õppis. Ka kirjanik Oskar Lutsu noorpõlve kodutalus olime, ja ka kirikutorni ei jätud külastamata, kus Toots käis kella löömas.

Kui poistega parajasti vaatasime kohta, kus Toots käis jõel liugu laskmas, kuulsin oma taga raskeid samme ja kohe oli teada, et tuleb koloonia juhataja. Tahtsin oma nahka päästa ja jooksin mööda jõe kallast kiriku poole, kuid seal juhtus äpardus: kukkusin kaelani ulatuvasse vette ja pidin peagu uppuma, kuid õigel ajal sai mu kätte üks möödaminev tööline.

Kuni koloonia tegevuse lõpuni pidin olema kartulikooriga sellepärast, et läksin loata Palamusele kaasa.

Huumor

Koolitarkus.

(Kogutud õpilaste vastustest).

Luule on see, kui iga rida suure tähega peale hakkab.

Shakespeare elas Vindsoris oma lõbusate naistega.

Milton kirjutas „Kaotatud paradiisi“. Siis suri tema naine ja ta kirjutas „Jälleleitud paradiisi“.

Kliima kestab alati, ilm aga on ainult paar päeva.

Bombay kliima on niisugune, et ta elanikud mujal peavad elama.

Ta tapeti küll, aga ta suri enne haigusse, mis temalt isegi elu röövis.

Kraater on auguga mägi.

Maailmaraum koosneb teljest ja taevaskerast.

Monoloog on dialoog ühele inimesele üksinda.